

У хотелу "Relax" који се налази у селу Ковачица, код Панчева, хелсиншки одбор за људска права организовао је "школу људских права за младе", за ученике средњих школа, која је трајала од 18. до 26 марта ове године. За школу се пријавило око 146 ученика средњих школа из разних градова Србије, што је за разлику од прошле године, када је било пријављено 350 далеко мање. На "основни ниво" је примљено 19 пријављених ученика. Поред основног постоји и "напредни ниво" који траје шест дана, а полазници тог "курса" се усредсређују само на једну тему. Ове године је тема била: дискриминација и дискриминаторно понашање, за разлику од полазника основног нивоа који обрађују више тема са својим предавачима. Ова школа се одржава "традиционално" од 2000. године, од када су "борци за људска права" започели своје вредновање власти у Србији по нивоу „кооперативности“ са западним партнерима. Односно, од када су почели да се боре за успостављање марионетске власти у Србији.

Предавања су трајала између 4, 5 и 6 сати, а слободно време су ученици имали од 20 часова, али није им било дозвољено напуштање хотела и алкохол. Било им је забрањено да ће сви они који напусте хотел пре завршетка предавања или прекрше неко од правила – попут обавезног присуства на предавањима – бити избачени, а да ће им све трошкове боравка послати на кућну адресу.

Уопште није чудно зашто се за школу пријавило толико ученика, пошто су услови феноменални. Средњошколци су, логично, овај семинар схватили као ескурзију и забаву, што свакако и јесте била идеја организатора. Хелсиншки одбор у овом пројекту финансира Норвешка влада. Ученицима је било све плаћено, од хране, смештаја, до предавања и карте за превоз до Ковачице; ученици су само требали да слушају о геноцидним Србима, правима LGBT популације и сличним темама.

Жалосно је што су децу привукли луксузни смештај и бесплатна храна, јер ће цена коју ће они у будућности платити промовишући и живећи у лажима које им предавачи сервирају, бити веома скупа. Не желећи да улазе у сукоб с ученицима, на предавањима углавном предавачи нису доносили закључке, само су износили "чињенице", а ученицима су остављали да сами доносе закључке. Питам се само, какав закључак може донети

млад човек, средњошколац, национално неосвешћен, без политичког става и јаког карактера, погодан за разне видове манипулација. Српски "борци" за људска права – су схватили да су млади људи узраста између 15 и 19 година најпогоднији за манипулације, јер се у том годишњем добу млад човек развија, стасава и у зависности од окружења и других околности развија своје мишљење и свој став о разним стварима, па и о политици и националном питању.

У чланку ћу писати о готово свим предавањима, а у жељи да не будем пристрасан написаћу нешто и о "светлим тачкама" овог курса, али читаоци ће схватити да се у овој 'школи "људских права" најмање говорило о људским правима, а највише о ратовима 90-их година, идеализовању Ћинђића и "српској историји из више угла", правима LGBT популације, европеизацији Србије и сл. темама.

Првог дана (18. март) организован је дочек за нове, младе регруте, будуће "борце" за људска права и изнесен им је програм који овом приликом нећу објавити. Нешто од тога што бих објавио може се наћи и на сајту Хелсиншког одбора, али не све!

Другог дана предавање је одржао политиколог Павел Домоњи, шеф новосадске канцеларије Хелсиншког одбора за људска права. Теме његовог предавања биле су: теорија и историјат развоја људских права, права националних мањина, међуетничка толеранција и интеркултуралност. Теме су за похвалу, али предавач није. Домоњи је, да подсетимо, пре две године када је на дневном реду био статут Војводине рекао следеће: "Београд према Војводини има колонијални однос и ту покрајину схвата као плен".

"Војводина је једина федерална јединица бивше СФРЈ која је прошла много горе него сви остали".¹ Прва реченица је идентична Чанковом ставу о "колонијалном односу Војводине", док се друга односи на статут, који је Војводина добила уставом 1974, а изгубила амандманима 1988/99 и уставом из 1990. који је све то потврдио.

Домоњи је још 2007. јавно говорио да "Косово треба да буде независно, а да Војводина треба да добије статус Хонг Конга".²

Истог дана, Јелена Мирков, активисткиња Хелсиншког одбора за људска права је држала предавање о механизмима заштите на међународном и националном нивоу,

правима маргинализованих група и праву на различитост. Она је са својом организацијом још пре две године "организовала дан сећања на "геноцид" у Сребреници и том приликом позвала власти у Србији да ухапсе Ратка Младића".³ Какве имају везе такви ставови са "различитошћу" и "националним мањинама" закључите сами.

Трећег дана учесници су слушали предавање на тему: Шта значи LGBTTIQ, У чему се разликују род и пол, Перспективе сексуалности, LGBT права у Србији, и учествовали у радионици Лезбејска књига у Живој библиотеци.

У поменутој радионици испитивано је мишљење ученика о LGBT популацији у Србији. Готово сви ученици на основном нивоу су били за то да се дозволи LGBT популацији да склапа бракове, док је већи део био за то да се дозволи таквим особама да усвајају децу. На предавању се желело младима наметнути мисао да "LGBT популација треба да има онаква права каква имају националне мањине у Србији", што се донекле и успело, што показује "мишљење" младих о склапању бракова и усвајању деце међу LGBT популацијом која је до 1992. године сматрана болешћу у светској здравственој организацији.⁴ Две трећине Срба сматра исто.⁵

Четврти дан је био за похвалу, из два разлога. Прво, ученици су посетили "музеј наивне уметности", а други, научили су нешто више о комуникацијским моделима и вештини слушања, од предавачице Тамаре Томашевић.

Петог дана о рату, злочинима, геноциду и истини, правди, помирењу говорио је Небојша Тасић из Агенције за борбу против корупције и дугогодишњи сарадник Хелсиншког одбора.

Он је том приликом изјавио оно што стално имамо прилике да чујемо у медијима од „Друге Србије“, да је "потребно помирење", а младима је објаснио да су "дужни да истражују сами о геноциду у Босни". Наравно, мисли се на српски "геноцид" и Сребреницу. Истог дана ученици су информисани о "истинољубивим" и "правдољубивим" акцијама у којима је учествовала омладина Хелсиншког одбора. Очигледно је да су на тај начин желели да привуку младе регруте у ову организацију, који ће касније бити заговорачи анационалних ставова који воде до самокривице и пропагирања одговорности за нешто што уопште није ни учињено, јер само говорећи против српског народа и будући осећај кривице код младих за искључиво злочине једне стране и то непроверене, ти "борци" за људска права у хелсиншком одбору могу привући младе, а

”рај на земљи” – место где је све бесплатно – најбољи је начин за то!

Историчар Срђан Милошевић је шести дан држао предавање о злоупотреби историје, ревизионизму у историји, конструкцији историјске свести кроз уџбенике из историје и националним стереотипима. Он је инсистирао на томе да ”постоји више углова из којих се историја треба сагледати, да би се дошло до истине”. Један од ученика је поставио питање о ”Деретићевој небеској Србији”, на шта је ”историчар” Срђан одговорио врло кратко ”Деретић је машински инжињер”, како би омаловажио рад др Деретића, који је докторирао на Сорбони. Желећи још више да омаловажи Деретићеву историју, Милошевић је између осталог рекао ”да то није прави Деретић”, што је бесмислена лаж људи који желе да оспоре Деретића и његову историју, којег сам прошле године лично упознао! Али то се код нас подразумева – када човек не може да докаже ставовима да је у праву, он вређа свог саговорника или противника како би се ”одбранио” од његових ставова. Наравно, нико не каже да би наводе из Деретићевих књига требало безусловно прихватити. Али његове аргументе, у најмању руку треба свакако размотрити и ако се мисли да нису исправни, супротставити другим аргументима, а не дисквалификацијама.

Након тога, шести дан је уследило гледање кратких филмова о избеглицама, међутим на сајту Хелсиншког одбора се не говори и да су гледали документарне филмове о ”геноцидним” Србима – Ратку Младићу и Радовану Караџићу што ми је написао мој извор С. Р.

Седми дан су се на служавнику испирача мозга нашли Космет и Зоран Ђинђић. Прво Ђинђић, и то у јутарњем термину од 10:00 до 11:30. Толико је трајао филм под називом ”Атентат – наша приватна ствар”. После тога, готово три сата је држао предавање Албанац са Космета, Bashkim Hisari на тему ”Косово пре и после НАТО интервенције”, који је иначе шеф канцеларије Хелсиншког одбора на Космету. Није чудно што је Хисари баш седми дан држао ово предавање, јер то је био 24. март, дан када је отпочела агресија НАТО пакта на Србију. Хисари је лоше причао о ”другу Титу” који је косовским Албанцима уставом из 1974. направио државу у држави на Космету, али ни то није било довољно да би они тог човека – којег с правом можемо назвати ”албанска мајка” – који је много учинио за њих, поштовали.

Хисари је говорио и како ”Косовски Албанци много верују Америци”. То би ипак требало да забрињава све албанске интелектуалце са Космета, јер су и пре Американаца веровали Кини, СССР-у, нацистичкој Немачкој и фашистичкој Албанији, која им је остварила сан ”велике Албаније”, а и пре ње Аустро-Угарској и Турској, од које су само

задржали веру.

Хисарија наводно "забрињава чињеница што већина младих Албанаца не зна српски језик".

Највећа глупост на овом предавању била је Хисаријева тврдња да су Срби и Албанци пре бомбардовања живели хармонично, дружили се, деца им се играча заједно... Да подсетим. Албански шовинисти су протерали у периоду од 1878 до 1912 око 150.000 Срба и неколико десетина хиљада убили, док је за време Другог Светског рата протерано још између шездесет и сто хиљада Срба, а више десетина хиљада убијено. За време комунистичке ере на Космету постоји низ случајева у којима су Албанци убијали своје српске комшије, палили им летину, клали им свиње, секли шуме, силовали младе српске девојке и сл. Таква два народа нису могла живети хармонично!

Осмог дана учесници су имали прилике да чују и о "европеизацији Србије". Наиме, Милош Ћирић је држао предавање на теме: "историјски развој Европске уније" и "Европски систем вредности и европске интеграције Србије". Какве ово везе има са људским правима попут свих претходних предавања процените сами! Веома ме је зачудило што није држано предавање и о НАТО пакту. Можда су проценили да "још није време за то", али ја сам уверен да ће наредних година доћи на ред попут европеизације и натоизација Србије.

Свакодневно, од 17:00 до 18:00, а некад и до 18:30, одржаван је "Форум театар", који је једина светла тачка у овој тмурној школи, поред слободног времена које су ученици имали од 20 или 21 час, али с тим да се "друже у соби". То је феноменална ствар, јер су ученици остајали причајући и дружећи се до јутра, тако да бар за јутарња предавања нису били добро концентрисани и нису примили у свој мозак све оно што су им сервирали њихови предавачи.

Не бих више да трошим речи на самозване борце за људска права, него остављам вама да процените јесу ли они борци и да ли су ова предавања била "школа људских права" или "школа будућих хелсиншких војника"?!

Девог дана – 26 марта ученици су се опростили од луксузног живота и кренули својим

углавном скромним кућама, са много утисака, које ће многе од њих инспирисати да се придруже Хелсиншком одбору. Многи од њих постаће јавне личности, не дај Боже политичари – нови Чедисти, Чанковци и Зукорлићевци.

Уместо да деца науче нешто о људским правима, ова предавања су уствари служила за промоцију Хелсиншког одбора за људска права и њихових ставова међу младима пошто су већина предавача чланови Хелсиншког одбора, а остали, традиционални, дугогодишњи сарадници. Млади иако још увек не схватају – а бојим се да неће никада схватити – трпеће тешке последице због овог курса. Невероватно ми је како ти њихови родитељи нису проверили коме шаљу своју децу. А могло би се закључити на основу онога што су објављивали на интернету. Осим тога, њихова "библија" је наводно Хелсиншка повеља, али они њу у свакој прилици крше, јер она говори о поштовању суверенитета држава, док Хелсиншки одбор јавно иступа против јединства Србије, у прилог независности Космета и одвајања Војводине од Србије, што пропагирају и на свом званичном сајту.

Не бих више да трошим речи на самозване борце за људска права, него остављам вама да процените јесу ли они борци и да ли су ова предавања била "школа људских права" или "школа будућих хелсиншких војника"?!

(Фонд Слободан Јовановић)

Упутнице:

1. <http://www.nspm.rs/hronika/pavel-domonji-otezanje-sa-decentralizacijom-jaca-pristalice-nezavisnosti-vojvodine.html?alphabet=l>
2. <http://www.vesti.rs/Politika/Pavel-Domonji-Vojvodini-status-Hong-Konga.html>
3. <http://dinkogruhonjic.blogspot.com/2009/07/otvorena-izlozba-fotografija-srebrenica.html>

⁴ <http://www.montenegro-gay.me/component/content/article/1-crna-gora/52-danas-je-meunaro-dni-dan-borbe-protiv-homofobije.html>

⁵ <http://www.naslovi.net/2008-04-11/mondo/homoseksualnost-je-bolest-smatra-vecina-srba/636873>